

GHEORGHE ȚIȚEICA – „UN SIMPLU SOLDAT” AL ȚĂRII

Filofteia REPEZ¹
filofteiarepez@yahoo.com

MOTTO:

„N-am fost în viața mea decât un simplu soldat. Am dorit să rămân în rândurile muncitorilor neamului meu.”

(Gheorghe Țițeica)

ABSTRACT: The gallery of notable Romanians includes Gheorghe Țițeica, the first Romanian mathematician who published an impressive number of scientific papers, whose value is internationally recognized.

Gheorghe Țițeica was born on October 4th, 1873 in Turnu-Severin. He went to school in Severin, Craiova and Bucharest; then he defended his PhD thesis at Paris-Sorbonne University. He was a professor at the University of Bucharest and the University Politehnica of Bucharest, member of the Romanian Academy of Sciences and general secretary of this institution, corresponding member of the Maryland Academy of Sciences and doctor honoris causa of the University of Warsaw.

A remarkable professor, a conscientious man and a man of character, an example for what disciplined work can do, a great patriot, Gheorghe Țițeica still remains, after so many years, an example worth following. Taking this as a starting point, the paper aims to present personal and professional aspects of the Romanian mathematician's life, as this year we celebrate 140 years since he was born.

KEYWORDS: Gheorghe Țițeica, scientist, mathematics, patriotism, international recognition

---

1 Locotenent colonel lector universitar dr. Facultatea de Securitate și Apărare, Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, București; membru asociat al Diviziei de Istoria Științei a CRIFST al Academiei Române.

Gheorghe Țițeica a văzut lumina zilei în data de 4 octombrie 1873 la Turnu-Severin, „într-o casă de pe o străduță din spatele turnului de apă, care dădea spre dealurile cu vii și livezi ale Severinului”². Părinții erau Radu, „un om aprig la muncă, mecanic priceput pe vapoarele dunărene, originar din regiunea Buzăului (satul Cilibia)”³ și Stanca, o femeie modestă care știa să-și învețe copiii să fie ordonați, cuviincioși și să răspundă frumos.

La vârsta de șase ani (în anul 1879), părinții îl duc pe micul George la grădinița de copii din colonia germană din Turnu-Severin, „unde învăță jocuri cuminiți, poezii și mai ales deprinde a învăța germana”⁴.

În toamna anului următor, a fost înscris în clasa I a școlii primare nr. 1 din Turnu-Severin, unde se afirmă, de la început, „a fi un elev bun. Cărțile lui sunt curate, pe caietele învelite cu hârtie albastră nici o pată de cerneală. Lecțiile sunt scrise foarte îngrijit, cu scrisul acela subțire și drept care de altfel nu s-a schimbat prea mult în anii maturității”⁵. Dovedește pe timpul școlii că îi place gramatica și că înțelege cu ușurință matematica, astfel că obține la toate materiile nota zece și se numără, la sfârșitul celor patru ani de școală primară, printre premianții cu cunună.

Urmând sfatul preotului Barbu din localitate, bun cunoscător al familiei Țițeica, părinții îl înscriu ca elev în clasa I-a a liceului din Craiova. Se remarcă de la început, așa cum a făcut și la școala din Severin, ca fiind primul din clasă și obține, din clasa II-a de liceu, bursa „Eufrosin Poteca” de 30 lei lunar. Bani de bursă îi cheltuia pentru îmbrăcăminte, dar cel mai mult cheltuia pentru a-și cumpăra cărți. Peste ani referindu-se la acest aspect, elevul său, Botez Șt. Mihail scrie despre dascălul său cu admirație, că: „Primele cărți din biblioteca sa, care mai târziu avea să numere peste 20.000 de volume, au fost cumpărate din banii ce-i primea ca bursă”⁶. Pe parcursul anilor de liceu, manifestă un interes deosebit față de matematici; la fel pentru literatură (scrie articole de critică literară), filozofie și muzică (a învățat să cânte la vioară, instrument care-i va deveni, în timp, prietenul său intim). Împreună cu „o grupă de tineri”, cum se autointitulaseră, scot o revistă, pe care o denumesc „Revista școalei”,

2 Botez Șt. Mihail, *Gheorghe Țițeica*, Editura Tineretului, București, 1958, p. 7.

3 Academia Română, *Operele lui Gheorghe Țițeica, vol. I, note și memorii*, Imprimeria Națională, București, 1941, p. III.

4 Botez Șt. Mihail, *op. cit.*, p. 10.

5 *Idem*.

6 *Ibidem*, p. 14.

din dorința de a propaga idei sănătoase în ceea ce privește știința literară, dar și de a aduce un omagiu profesorilor care transmit nu numai dorința de a învăța, cât și pe aceea de a simți. Revista are un caracter enciclopedic, cuprinde articole de literatură, poezii, articole de geografie, istorie, fizică, chimie și matematici. Tânărul Țițeica se remarcă din nou: rubrica matematici a revistei era scrisă și gândită în întregime de el, dintre cele 30 de probleme care apar în revistă 20 sunt alcătuite de el. „*Paginile de matematici l-au purtat pe trepte de gândire fără prihană și l-au făcut să privească piscul de pe care omul de știință de mai târziu avea să poată contempla lumea*”⁷. Activitatea la revistă nu se oprește doar la matematici; se îndreaptă spre literatură, din care alege critica pe care o consideră că cere mai multă logică, dar scrie și poezii pe care le consideră „*niște păcate ale tinereții, despre care nu se vorbește*”⁸.

După susținerea examenului de bacalaureat pe care îl promovează cu media 7 și 90/104, reușește primul la examenul de bursă al Școlii normale superioare din București și se înscrie la Facultatea de științe, secția matematici. Numărul celor care absolveau secția matematici era mic; de exemplu când s-a înscris Gheorghe Țițeica erau, în țară, doar 44 de licențiați în matematici, dintre care 13 proveniți de la Facultatea din Iași. Secția matematici a Facultății din București avea la vremea respectivă profesori renumiți, precum: Spiru Haret, C. Gogu, David Emmanuel sau Al. Orăscu, ale căror cursuri tânărul Țițeica le frecventa „*cu convingerea că are ce învăța de la ei*”⁹. Pe timpul studiilor de la facultate, Gheorghe Țițeica își stabilise niște reguli de la care nu se abătea niciodată: se culca și se scula la ore fixe; avea ore fixe de lucru, de lectură, de muzică și de plimbare; era cumpătat în conversațiile cu colegii și păstra pentru toți colegii săi o prietenie egală. Împreună cu doi colegi, C.G. Drăgănescu, student la matematici și G. Munteanu-Murgoci, student la fizică-chimie, redactează pe vremea când era student în anul I cursul de geometrie analitică predat de profesorul C. Gogu. În iunie 1895 își ia licența în matematici, iar în 27 noiembrie același an este numit profesor suplinitor de matematici la Seminarul Teologic Nifon din București, o numire provizorie (pentru un an de zile), care îl va ajuta în rezolvarea problemelor personale materiale. În noua calitate, programul său era tot încărcat, destinat orelor de studiu. „*Muncește ca nimeni*

7 *Ibidem*, p. 27.

8 *Ibidem*, p. 28.

9 *Ibidem*, p. 41.

*altul, căci munca îi dă viață și este cuprinsă în chiar ființa lui*¹⁰. Pentru elevii săi se dovedește un profesor îngăduitor, lăsând o impresie atât de puternică încât multă vreme se vor lăuda cu faptul că au făcut matematica cu Țițeica. Primul an de activitate profesională se încheie și cu rezultate în cercetare, respectiv 11 publicații (articole și memorii), dintre care 8 se referă la geometrie. O parte din salariul pe care îl primea era destinată familiei, deseori rămânând doar cu atât cât să-și acopere nevoile elementare de trai. Eforturile pe care le făcea pentru a-și permite să-și satisfacă micile plăceri sunt de apreciat și de urmat: „*pentru ca să poată frecventa regulat concertele ce se dădeau la Ateneu, făcea uneori economii dure; luni întregi din iarna anului 1895–1896 a dormit fără foc;...își pregătea masa singur, iar cât privește întreținerea hainelor sale, o face cu atâta regularitate, încât nu i s-a putut reproșa vreo neglijență*”¹¹.

După susținerea unui examen este numit profesor titular la liceul din Galați, unde nu va profesa, întrucât pleacă la Paris la îndemnul prietenilor și al profesorilor, în toamna anului 1896, pentru a-și continua studiile la École Normale Supérieure (Paris) și la Faculté des Sciences (Sorbona), unde are parte de câțiva ani de viață intelectuală intensă. Avid de cunoștințe, cititor pasionat de literatură și filozofie, coleg desăvârșit, câștigă un loc de seamă în inima colegilor săi francezi¹².

La Paris împletește preocuparea prioritară pentru matematici, cu preocupările pentru filozofie, literatură și artă sau cu vizita la muzee ori spectacole. Nu lasă deoparte mai vechea sa preocupare, vioara, atunci când singurătatea îi este singurul tovarăș. Studiile le-a început cu seriozitate și pricepere și „își ordonează viața într-atât, încât fiecare clipă este întrebuințată”¹³. Trece examenul de licență în matematici, în iunie 1897, clasificat fiind primul, în fața unei comisii compusă din Poincaré, Andoyer, Darboux, cu certificate de astronomie, mecanică rațională, calcul diferențial și integrat. Susține, în iunie 1899, teza de doctorat cu titlul „Asupra congruențelor ciclice și asupra sistemelor triplu conjugate”, o lucrare originală concepută în trei părți ce însumează 55 de pagini. Teza de doctorat este un succes: „Analele științifice ale Școalei normale superioare” din Paris publică teza în volumul XVI (pag.137–192), iar publicația germană „Jahrbuch über Fortschritte der Mathematik” o recenzează în același an.

10 *Ibidem*, p. 45.

11 *Ibidem*, p. 49.

12 Cf. Academia Română, *op. cit.*, p. V.

13 Botez Șt. Mihail, *op. cit.*, p. 63.

Mândria de a fi fost elev al acestei prestigioase instituții de învățământ pariziene a fost mărturisită peste patruzeci de ani (în anul 1937), când a fost invitat la inaugurarea unor noi laboratoare ale școlii: „*Profit de aceste clipe solemne pentru a declara, nu fără emoție, mândria ce păstrez în inima mea de a fi aparținut, ca elev străin, acestei instituții franceze de prim ordin*”¹⁴.

La întoarcerea în țară a fost numit, începând cu data de 1 noiembrie 1899, suplinitor la două catedre (catedra de calcul diferențial și integrat și catedra de geometrie analitică și trigonometrie sferică, aceasta din urmă a profesorului C. Gogu, care murise în urmă cu câțiva ani în vârstă de 43 de ani, la Facultatea de științe din București, secția matematici. La vremea respectivă, Gheorghe Țițeica avea 26 de ani și era o persoană respectată și prețuită de colegii din București. Nu pot continua prezentarea aspectelor din viața profesională a profesorului Țițeica fără a aduce în atenția cititorului descrierea pe care fostul elev, Botez Șt. Mihail o face profesorului pe care l-a admirat și prețuit: „Ținuta în care se prezintă la catedră e sobră, dar este atât de minuțios îngrijită încât îi dă un aer de eleganță aparte. ...Prelegerile pe care le ține la facultate sînt pregătite minuțios. Calculele sînt strânse și clare, înșirându-se pe tablă într-o asemenea ordine, încât rămâneai cu impresia că chiar și această așezare a fost mai înainte cumpănită. ...Nu i-au plăcut dibuirile niciodată și de aceea pregătirea sa merge până la amănunt. ...Studentii care îl ascultă sînt impresionați de claritatea cursurilor, de punctualitatea și de ținuta profesorului care predă acum pentru prima dată și simt că au în fața lor un adevărat profesor”¹⁵.

În luna mai 1900, deci înainte de terminarea anului școlar 1899–1900, a fost numit agregat definitiv la catedra de geometrie analitică și trigonometrie sferică pe care o deținuse profesorul C. Gogu, ca ulterior să fie numit în comisia de examinare a examenului de „abilitare” la București și Iași pentru absolvenții școalelor normale de învățători și institutori din toată țara.

Activitatea didactică a fost permanent îmbinată cu activitatea de cercetare, „*pentru care a avut o anumită chemare*”¹⁶. A definit o nouă clasă de

14 *Ibidem*, p. 69.

15 *Ibidem*, p. 72.

16 Gheorghe Manolea, *Gheorghe Țițeica, un creator al școlii românești de geometrie*, disponibil on-line pe <http://www.gds.ro/Cultura/2010-12-11/Gheorghe+%C5%A2ițeica,+un+creator+al+școlii+romanești++de+geometrie>, accesat la data de 31 martie 2013, ora 11.45.

suprafețe și o nouă clasă de curbe, cunoscute azi sub numele de „curbele Țițeica” și „suprafețele Țițeica”. Gheorghe Țițeica este considerat fondatorul geometriei diferențiale centroafine.

De la fostul său profesor C. Gogu, Țițeica a învățat că menirea unui profesor este de a răspândi știință printre tineri, și, continuând sfatul acestuia, împreună cu profesorul G.G. Longinescu, au pus bazele revistei științifice de popularizare „Natura”, revistă care a apărut în perioada 1905–1949. În cuprinsul acestei revistei publice articole despre Arhimede, Galilei sau despre profesorii săi din facultate și îndeplinește, pentru a asigura apariția regulată a revistei, mai multe îndeletniciri: autor, redactor, corector, casier și administrator.

Împreună cu profesorii Ion Ionescu, S. Ioachimescu și V. Cristescu (profesori la Școala de poduri din București), alcătuiesc o culegere de probleme de aritmetică, geometrie, algebră și trigonometrie, care are ca grup-țintă elevii de la secțiile reale ale liceelor și candidații la Școala de poduri din București. Este prima culegere de acest gen din țară, care conținea 520 de pagini și care a fost publicată de „Biblioteca Gazetei Matematice”. În anul 1902, „*cei patru propovăduitori ai dragostei pentru matematică*”¹⁷, cum au fost denumiți cei patru profesori, pun bazele concursului revistei „Gazeta matematică”. Un aspect interesant privitor la concursurile organizate de această revistă a fost relatat peste ani de profesorul N. Mihăileanu: „Țițeica judeca cu asprime superficialitatea și incorectitudinea; încuraja numai eforturile meritorii; nu pierdea nicio ocazie de a muștra pe cei ce nu aveau simțul datoriei și al ordinei; de aceea este uriaș rolul său de educator, atât la catedră cât și la Gazeta Matematică. ... *Era covârșitoare impresia pe care o lăsau cuvântările morale ținute de Țițeica la masa comună, care încheia concursurile anuale ale Gazetei Matematice. În cuvinte care trădau marea lui dragoste pentru tineret, pentru tot ce este frumos și înălțător, el scotea în evidență puterea educativă a matematicilor și critica cu severitate lipsurile constatate la concurs. Tot el dădea semnul încheierii reuniunii, la 12 fără un sfert*”¹⁸.

Convins de rolul important al revistei „Gazeta matematică” în cultivarea matematicii în rândurile tinerilor, Gheorghe Țițeica conlucrează cu tact

17 Botez Șt. Mihail, *op. cit.*, p. 77.

18 Din articolul profesorului N. Mihăileanu apărut în Gazeta Matematică nr. 8 din anul 1955 și intitulat *Matematicianul Gheorghe Țițeica – viața și opera*, disponibil on-line pe <http://www.scientia.ro/biografii/116-biografii-matematica/2098-gheorghe-titeica-o-biografie.html?start=1>, accesat la data de 31 martie 2013, ora 14.30.

la conducerea revistei (la a cărei înființare participă în anul 1895 împreună cu inginerii Ion Ionescu, S. Ioachimescu și V. Cristescu) și publică diverse articole și probleme.

Gheorghe Țițeica se remarcă ca fiind un deschizător de drumuri către matematici, o știință, pe care o consideră ca fiind, prin problemele precise și prin demonstrațiile riguroase, temelia solidă pentru orice altă specialitate teoretică sau aplicată. Peste ani, când primea cuvinte de laudă pentru faptul că este deschizător de drumuri către matematici, afirmă cu modestie că: „*N-am fost în viața mea decât un simplu soldat. Am dorit să rămân în rândurile muncitorilor neamului meu*”¹⁹. Nu trebuie uitat faptul că, timp de 20 de ani de la tribuna Caselor Naționale a transmis celor dornici de a-l asculta și urma tot ceea ce aducea știința mai nou și convingător.

Recunoașterea meritelor sale a fost făcută atât pe plan național, cât și internațional. A fost ales președinte al Societății de Științe din București (1908); în sesiunea din mai 1909 a fost ales membru corespondent al Academiei Române, iar la 15 mai 1913 membru activ al Academiei Române, secțiunea științifică, în locul lui Spiru Haret. Ocupă, în perioada 1928–1929, funcția de vicepreședinte al Academiei Române, iar în perioada 1929–1939 pe cea de secretar general al acestui înalt for științific. Societatea de științe din Maryland (Statele Unite ale Americii) îl alege membru corespondent (1930); a fost ales membru al Societății de științe din Varșovia (1933) și membru corespondent al Societății de Științe din Liège – Belgia (1934). În luna mai 1934, Universitatea din Varșovia îi acordă titlul de *Doctor Honoris Causa*, ca semn de înaltă prețuire pentru activitatea profesională desfășurată.

Cu ocazia sărbătoririi celor 60 de ani, Gheorghe Țițeica și D. Pompeiu au fost sărbătoriți în cadru oficial, săvârșindu-se, astfel, „*un act istoric față de cei doi*”²⁰.

Personalitățile prezente la sărbătoare (Ministrul Instrucțiunii, Ministrul Cultelor și Artelor, președinții Societăților de matematică, de fizică și chimie, președintele Academiei Române, rectorul Școlii Politehnice „Carol II” din București, reprezentanți ai universităților din București, Iași, Cluj și Cernăuți) au rostit cuvânte de admirație și prețuire pentru cei doi sărbătoriți.

19 *Ibidem*, p. 76.

20 *** *Profesorii G. Țițeica și D. Pompeiu, Cuvântări rostite la sărbătorirea lor, Duminică 26 noiembrie 1933 în Amfiteatrul Spiru Haret*, Din revista „Natura” No. 10/1933, Inst. De Arte Grafice, București, p. 5.

În continuare vom reda câteva citate din cuvântările unor personalități remarcabile ale vremii adresate profesorului Gheorghe Țițeica²¹:

– profesorul V. Vălcovici, membru al Academiei Române, prețuind activitatea profesională a celor doi sărbătoriți afirma că „*inima noastră de Român trebuie să tresalte de mândrie și de bucurie că prin geniul celor doi matematicieni neamul nostru și-a putut plăti, cel puțin în parte, datorița către edificul culturii universale*”;

– profesorul C. Angelescu, ministrul Instrucțiunii afirma: „*prof. Țițeica este unul din colaboratorii cei mai de seamă, aproape ai tuturor miniștrilor care s’au perindat la ministerul culturii naționale și în special al meu (ministerul instrucțiunii)*” și oferă sărbătoritului, din partea Majestății Sale regele „Marea Cruce a Ordinului Coroana României”;

– profesorul L. Mrazec, președintele Academiei Române, subliniază faptul că „*locul proeminent*” pe care cei doi sărbătoriți l-au „*cucerit în lumea savantă din străinătate cinstește țara și cu aceasta se mândrește Academia Română*”;

– profesorul P. Sergescu, de la Universitatea din Cluj, afirmă că „*Profesorul Țițeica a prezidat cu severitate și intransigență la numirea profesorilor de matematică din Cluj*”, din dorința de a crea în acest oraș „*o cetățuie vie a sufletului și gândirei românești*”;

– profesorul V. Alaci, de la Școala Politehnică din Timișoara, elogiază gândirea profundă și luminoasă a profesorului Țițeica ca fiind „*într-o formă de o frumusețe neîntrecută, gândire care trebuie să ne călăuzească pe toți ce avem această specialitate*”;

– profesorul Dimitrie Buttescu, președintele Societății Române de Chimie, aduce în atenție publicului prezent, exemplul înălțător pe care profesorul Țițeica îl dă: „*personalitatea dv. pusă în serviciul public a dat caracterul unei taine sfinte cum se efectuează dreptatea în comisiile de bacalaureat, când insistențele amicilor și intervențiile marilor dregători din stat rămân fără efect*”.

Modestia profesorului Țițeica este din nou scoasă la iveală și de această dată prin cuvintele sale, care copleșit de laudele „*iperbolice*” ce i-au fost aduse susține că: „*singurul merit pe care l-am e că am urmat direcția arătată de înaintași și că mi-am făcut datoria cu o conștiinciozitate, uneori aspră, datoria ce aveam de îndeplinit*”²². În același timp, apreciază contribuția reală a tineretului la ridicarea culturală a poporului.

21 *Ibidem*, p. 3, 4, 6,10,13,16 (în ordinea redării citatelor).

22 *Ibidem*, p. 18.

În anul 1912, Gheorghe Țițeica a luat parte la Congresul Internațional de Matematici de la Cambridge, Anglia, iar în anul 1914 a făcut parte din Comitetul internațional pentru fundația „Henri Poincaré”. De asemenea, participă la congresele internaționale de matematici de la Toronto (1924), Zürich (1932), Oslo (1936) sau de la Roma și Bruxelles. A fost invitat la Sorbona (1926) pentru a ține cursuri referitoare la noile orientări în geometrie, fiind pentru prima oară când un savant român a urcat la o catedră a acestei celebre Universități. Ca urmare a excelenței sale prezentări, Gheorghe Țițeica a fost invitat din nou (în anul 1930) să țină prelegeri la Sorbona. După Spiru Haret și David Emmanuel, Țițeica este al treilea român matematician, care a conferențiat în Aula Academiei Franceze.

Urmare a autorității sale dată de pregătirea științifică și a caracterului său, lui Gheorghe Țițeica i-au fost încredințate posturi de răspundere, respectiv: decan al Facultății de Științe din București între 1919–1923; vicepreședinte al Societății Politehnice din București în perioada 1931–1939; președintele secției de geometrie la Congresul pentru înaintarea științelor din București și la Congresul Interbalcanic din Atena; membru în Consiliul permanent al Ministerului Instrucțiunii (din anul 1905), în care va rămâne, cu mici întreruperi, până la moarte.

După intrarea României în Primul Război Mondial (1916), Academia Română încredințează lui Țițeica sarcina de a inventaria și păstra bunurile academice neevacuate. În mod direct sau indirect trupele de ocupație cer lui Țițeica să intre în componența guvernului. Refuzul marelui patriot este categoric **nu**. „...omul care nu a cunoscut în viață decât linia dreaptă a onoarei și a cinstei nu poate primi din mâinile dușmanilor demnitățile ce i se oferă pentru că se socotește și acum un soldat în slujba poporului și se înfioară la invitația de trădare ce i-o fac dușmanii și inconștienții”²³. Tot pe timpul războiului, din dorința de-și îndeplini datoria, ține cursurile în locuința sa, unde amenajează o cameră pe post de sală de curs.

Dintre aspectele privitoare la viața personală, din studiul materialelor bibliografice am folosite mi-au oferit puține informații: Gheorghe Țițeica a fost căsătorit cu franțuzoaica Florence, născută Thierrin (1882–1965), fiica directorului Institutului Schewitz-Thierin, cu care a avut trei copii: Radu (1905–1987), Gabriela (1907–1987) și Șerban (1908–1985), peste ani profesori universitari. Șerban Țițeica, cel de-al treilea copil, a devenit o

23 *Ibidem*, p. 99.

peronalitate excepțională a fizicii românești, fondatorul școlii române de fizică teoretică, cu cercetări în domeniul termodinamicii, fizicii statice și fizicii atomice, mecanicii cuantice și în fizica particulelor elementare, membru titular și apoi vicepreședinte al Academiei Române.

Prin numeroasele sale lucrări de matematică elementară și de popularizare a științei, pe care le-a publicat de-a lungul întregii sale vieți, Gheorghe Țițeica a contribuit la ridicarea învățământului matematic din țara noastră. Gloria și aprecierea autorităților vremii nu au depășit modestia care îl caracteriza; a rămas un model de comportare în universitate, sincer și apropiat cu colegii săi. Poporul român și școala românească de matematică se pot mândri cu Gheorghe Țițeica. Opera sa matematică încorporată în știința contemporană are o existență durabilă²⁴.

Gheorghe Țițeica părăsește lumea la vârsta de 66 ani, după mari suferințe fizice, în ziua de 5 februarie 1939.

România și poporul român se pot mândri cu Gheorghe Țițeica, „*un simplu soldat al țării*”, dar unul dintre cei mai mari matematicieni ai lumii.

Bibliografie:

- [1] *** *Profesorii G. Țițeica și D. Pompeiu, Cuvântări rostite la sărbătorirea lor, Duminică 26 noiembrie 1933 în Amfiteatrul Spiru Haret*, din revista „Natura” No. 10/1933, Inst. De Arte Grafice, București;
- [2] *** , *Operele lui Gheorghe Țițeica, vol. I, note și memorii*, Academia Română, Imprimeria Națională, București, 1941.
- [3] *** , *Gheorghe Țițeica (1873–1939)*, Biblioteca Academiei Republicii Populare Române, seria de bio-bibliografii, Editura Academiei Republicii Populare Române, București, 1955.
- [4] Botez, Șt. Mihail, *Gheorghe Țițeica*, Editura Tineretului, București, 1958.
- [5] Iancu, Ștefan, *Dezvoltarea științei și tehnicii în perioada interbelică*, Revista Noema vol. II nr. 2 din 2003;

Pagini Internet:

<http://www.scientia.ro/biografii/116-biografii-matematica/2098-gheorghe-titeica-o-biografie.html?start=1>

<http://danhconst.net/cdf/CdFnr65-SerbanTiteica2.pdf>

http://www.fhh.org.ro/ed_fhh/reviste/arhiva_cdf/61_04_2008.htm

²⁴ Cf. Octav Onicescu, *La mormântul lui Gheorghe Țițeica*, disponibil on-line pe <http://miscarea.net/octav-onicescu1.htm>, accesat la data de 31 martie 2013, ora 13.45.

<http://miscarea.net/octav-onicescu1.htm>, accesat la data de 31 martie 2013, ora 13.45.

http://www.crispedia.ro/Gheorghe_Titeica

http://www.aman.ro/files/digitale/personalitati_doljene/personalitati/TI/tite-ica%20gheorghe.pdf

http://mate.info.ro/Resources/ro-RO/Mari_matematicieni_romani.aspx